

Ubývání biologické rozmanitosti představuje zřejmě společně se změnou klimatu nejvýznamnější světový problém životního prostředí současné doby. Jeho řešení je o to obtížnější, že vyžaduje společné úsilí všech států světa. Podmínky v jednotlivých státech se však velmi liší. Největší část biologické rozmanitosti se přitom nachází v rozvojových zemích, které jsou méně než rozvinuté státy schopné ji účinně chránit. Ani ochota různých rozvinutých zemí chránit biologickou rozmanitost není stejná. Zatímco USA jen pomalu uznávají rozsah klimatických změn, které jsou z dlouhodobého hlediska největší hrozbou pro biodiverzitu, zastává se především Evropská unie přijetí vysokých standardů ochrany.

Přesto se mezinárodnímu společenství podařilo dosáhnout alespoň částečné shody, pokud jde uznání významu biologické rozmanitosti a potřeby ji chránit. Vrchol dosavadního snažení představuje Úmluva o biologické rozmanitosti, která prohlásila ochranu biodiverzity za společný zájem lidstva a zapojila do ní naprostou většinu států světa. Ačkoli jsou povinnosti jejích smluvních stran mnohdy formulovány jako podmíněné, představuje označení ochrany biodiverzity za společný zájem lidstva významný krok dopředu. Naznačuje, že rozvojové státy nemají opomíjet nezbytnost ochrany biologické rozmanitosti i přes mnoho potíží, kterým čelí v oblasti hospodářského a sociálního rozvoje, a že rozvinuté státy mají dbát i na ochranu biologické rozmanitosti, nacházející se mimo jejich území. K uzavření Úmluvy o biologické rozmanitosti tak širokým okruhem států jistě napomohlo zakotvení systému vzájemných podnětů, které prospívají jak státům rozvojovým, tak rozvinutým. Ačkoli ochrana biologické rozmanitosti představuje záležitost zásadního významu, je třeba motivovat státy k převzetí závazků také příslibem přínosů, které lze převést na hospodářský užitek.